

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. JUDr. Ladislavem Labanczem, advokátem se sídlem AK Ostrovského 253/3, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 5 A 296/2010-43-44,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2010, č. j. 176857/2010/KUSK, kterým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, konkr. že oprávněná úřední osoba p. O. K. není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci povolení výjimky z obecných požadavků na užívání území a výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu ve věci umístění garáže u rodinného domu.

Městský soud dospěl k závěru, že se v dané věci jedná o rozhodnutí správního orgánu, kterým se upravuje řízení před správním orgánem a žalobu odmítl podle ust. § 70 písm. c) ve spojení s ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti s uvedeným názorem městského soudu nesouhlasí a namítá, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu, kterým je rozhodováno o základních právech účastníka řízení na spravedlivý a nestranný proces, jedná se tedy o rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti předestírá dosavadní řízení, poukazuje na skutečnost, že i přes jeho opakované stížnosti a námitky jak u žalovaného tak u Městského úřadu Nový Knín, stavebního úřadu nebyla žalovanému postoupena odvolání proti dvěma meritorním rozhodnutím a podrobně popisuje stav ve věci.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v případě, je-li kasační stížností napadeno usnesení městského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta, přísluší kasačnímu soudu zabývat se kasační stížností pouze v intencích ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy zkoumat, zda městský soud postupoval v souladu se zákonem, když žalobu odmítl, aniž by se věcí zabýval meritorně. Nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu tedy zabývat se věcí in meritum, tedy posuzovat skutečnosti, které stěžovatel v kasační stížností uvádí stran dle jeho názoru nezákonného postupu a nečinnosti správních orgánů apod.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí, které může být předmětem soudního přezkumu je definováno § 65 odst. 1 s.ř.s jako úkon, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Není rozhodující pro kvalifikaci správního aktu jeho formalizovaná podoba, tedy to, jak je správní akt označen (rozhodnutí, opatření, usnesení, apod), ale jeho obsah. Ne každý správní akt, vydaný ve formě rozhodnutí se všemi předepsanými náležitostmi je schopen zasáhnout jeho příjemce na jeho subjektivních veřejných právech.

Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klausule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Současně se však připouští možnost, aby na základě výjimek zákonem výslovně stanovených byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena. Negativní enumerací v ust. § 70 s. ř. s. jsou uvedeny tzv. kompetenční výluky, tzn. vynětí z pravomoci správního soudnictví. Uvedené ustanovení zužuje rozsah rozhodnutí, která soud přezkoumává zásadním věcným hlediskem, tj. požadavkem, aby se rozhodnutí týkalo veřejného subjektivního práva.

Ze soudního přezkumu jsou především vyloučeny úkony správního orgánu, které vůbec nejsou rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., protože se jimi nezakládají, nemění ani neruší ani závazně neurčují subjektivní veřejná práva nebo povinnosti. Vyloučeny jsou rovněž úkony správního orgánu předběžné povahy, a to i když jsou rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. Podle dřívější právní úpravy byla ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí procesní povahy. Pod tato rozhodnutí byla často pojímána i rozhodnutí, která zasahovala nebo byla způsobilá zasáhnout do hmotných subjektivních práv účastníka (např. některá rozhodnutí o zastavení řízení), proto byl termín procesní rozhodnutí nahrazen výrazně užším pojmem, a to rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení správního řízení [§ 70 písm.c) s. ř. s.]. Tato rozhodnutí se nemohou dotknout přímo těch práv účastníka, která vyvěrají z hmotného práva, ale pouze těch, která souvisejí s vlastním

vedením řízení. Takovými rozhodnutími jsou např. rozhodnutí o přerušení řízení, rozhodnutí o ustanovení znalce, tlumočníka, apod. Správní řád sám pojem „rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení“, ani pojem „úkon, jímž se upravuje řízení před správním orgánem“ nedefinuje. Tuto definici neobsahuje ani soudní řád správní. Je proto třeba vycházet z výkladů podaných soudní judikaturou.

K povaze rozhodnutí o námitce podjatosti ve správním řízení zdejší soud uvádí, že podle jeho dosavadní judikatury je považováno rozhodnutí o námitce podjatosti, resp. o vyloučení či nevyloučení vyloučení pracovníka, za rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem [§ 70 písm. c) s. ř. s.] a které proto není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, rozsudek ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 As 1/2010 - 67, též rozsudek ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 Ads 49/2010 - 112, vše dostupné na www.nssoud.cz).

Od posouzení charakteru tohoto rozhodnutí nevidí Nejvyšší správní soud důvod se odchylovat ani v nyní projednávané věci. Nejedná se totiž o rozhodnutí, které by přímo zasahovalo do subjektivních práv žalobce, jak mylně uvádí. Přezkoumáním námitky podjatosti pracovníka správního orgánu se pouze prověřuje, zda v samotném řízení není jednáno podjatým úředníkem. Proti rozhodnutí o námitce podjatosti pracovníka správního orgánu (úřední osoby) lze brojit v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí ve věci a touto cestou je potom také garantováno právo na spravedlivý proces. Stran namítané nečinnosti správního orgánu je třeba žalobce odkázat na ust. § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který upravuje lhůty pro vyřízení věci a dále na postup dle ust. § 80 a násl správního řádu, který stanoví postup v případě nečinnosti správního orgánu. Pokud žalobce nedosáhne nápravy právními prostředky v intencích správního řádu, má k dispozici právní prostředky soudní ochrany (ust. § 79 a násl. s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, jenž napadené rozhodnutí žalovaného hodnotil jako rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a podanou žalobu proto v souladu se zákonem [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s.] odmítl.

Nejvyšší správní soud nezjistil namítanou nezákonnost rozhodnutí Městského soudu v Praze, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který byl ve věci úspěšný žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu